

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Volvminibvs Comprehensvs

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. VIII. Alia objectio solvitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](#)

nus scientia media, diversum ab ea quam Molina excoxitavit: five potius attribuunt scientia media, quod ceteri Theologi ad scientiam simplicis notitia pertinere afferunt.

32. Diligenter observandum est, & ex Dialectica recolendum: fieri posse quod conditionalis, in vi consequentia, & illationis, necessaria sit, quamvis utrumque extreum sit liberum, & contingens; immo & falsum, vel impossibile: v.g. hæc conditionalis, in vi consequentia est necessaria; Si Petrus videt paritem, paries est visus. Si Petrus loquitur, movet linguam; & tamen utrumque extreum, secundum se sumptum, liberum est & contingens. Et ista, si homo est equus, est hin-nibilis, est necessaria; & tamen utrumque est falsum, & impossibile.

33. Secundò adverendum est, divinum decretum duplum posse importari in antecedenti propositionis conditionalis: primò per modum conditionis expressæ, v.g. quando dicitur, si Deus hoc efficaciter decreverit, illud erit. Secundò impli-citè, & ut medium, seu ratio formalis, quā Deus utitur ad cognoscendum objectum conditiona-tè futurum, quod in tali propositione exprimitur.

34. His præsuppositis, dicimus quod quando in antecedenti propositionis conditionalis, decretum, vel prædeterminatio, aut gratia efficax, quæ ex illo provenit, ponuntur per modum conditionis explicitæ, & expressæ; & quando in ea exprimitur vis illationis, & consequentia: tunc illa à Deo cognoscitur per scientiam sim-plicis intelligentiæ, quā comprehendit suam omnipotentiam, ac vim & efficaciam suæ voluntatis, & suorum auxiliorum; & quā penetrat omnes consequentias, & illationes necessarias. Unde cum in hac conditionali, si Deus daret Iude gratiam, efficacem, converteretur, exprimatur bonitas illationis, & consequentia, quæ naturalis est & necessaria, utpote deduxta ex hoc principio omnino necessaria. Quidquid Deus efficaciter vult, & prædefinit, infallibiliter eveniet, cumque in ea decretum involvatur per modum conditionis explicitæ, & non solum per modum motivi, seu rationis formalis cognoscendi hoc futurum conditionatum, hinc fit illam non cognoscia Deo per scientiam liberam, sed naturalem & nece-sariam. Sicut etiam in opposita sententia, si conditionalis fiat ex ipsa scientia media, & objecto futuro: v.g. Si Deus præfit Iudam convertendum, Iudas converteretur, est necessaria consequentia, pertinetque ad scientiam simplicis intelligentiæ eam cognoscere, quia licet extremum, scilicet conversio Iudæ, sit liberum & contingens; con-sequentia tamen illa, in vi consequentia, & conditionalis, est necessaria.

35. Dices. In hac conditionali, si Deus daret Iude gratiam efficacem, converteretur, illatio non est nec-saria, sed contingens & libera: Ergo non co-gnoscitur à Deo per scientiam naturalem, sed liberam. Consequentia patet, Antecedens probatur. Ex gratia efficaci, & physice præde-terminante, actus liber, seu consensus voluntatis creare, non sequitur necessariò, sed contingens & liberè; quia divinum decretum, ratione infinitæ efficaciæ quā pollet, attingit non solum substantiam, sed etiam modum libertatis & contingentia in nostris operationibus, ut disp. 4. art. 5. declaravimus. Ergo non solum illi d consequens, Iudas converteretur; sed etiam, hæc il-latio & consecutio, si Deus daret Iude gratiam eff-

A cacem, converteretur, libera est & contingens.

Respondeo negando Antecedens, ad cuius probationem dicendum est, quod licet ex divina prædefinitione, & gratia efficaci, quæ est ejus execu-tio, effectus prædefinitus, liberè, & contingenter proveniat; vis tamen illationis & consequentia necessaria est; quia necessaria est, & non contingens, aut liberum, quod ex omnipotenti Dei prædefinitione, effectus prædefinitus sequatur, eo modo quo prædefinitus est; ac proinde quod liberè & contingenter eveniat, si Deus decreverit, & prædefinierit, creaturam li-berè & non necessariò operaturam. Unde D. Thomas 3. contra Gentes cap. 94. Si Deus proridit quod illud ex futurum contingenter, sequitur in-fallibiliter, quod erit contingenter, & non necessaria. Idem expressè docet Anselmus in libro de concordia cap. 1. his verbis: Quoniam quod Deus vult non potest non esse, cum vult hominis voluntatem, nullā cogi aut prohiberi necessitate ad volendum, vel ad non volendum; & vult effectum sequi voluntatem, TUNC NECESSARE EST VOLUNTATEM ESSE LIBERAM, & esse quod vult. Quibus verbis aperte docet, ex efficacia voluntatis divina, necessariò sequi, voluntatem esse liberam, & li-berè operaturam; si Deus voluerit & prædefinierit, eam liberè operari. Quare licet illud consequens, Petrus liberè operabitur, liberum sit & contingens: hæc tamen illatio & consequentia, si Deus voluerit Petrum liberè operari, liberè ope-rabitur, non est contingens, sed necessaria.

S. VIII.

Alia objectio solvitur.

Potes etiam in favorem scientia media fieri hoc argumentum. Si scientia Dei, respectu futurorum conditionatorum, sit fundata in decreto efficaci, & prædeterminante, erit subjectivè tantum libera, & necessaria objective: Consequens est falsum, & contra Thomistas, qui docent scientiam conditionatorum, quam in Deo admittunt, esse omni ex parte liberam, nec solum ex parte subjecti, sed etiam ex parte objec-ti: & per hoc illam distingui à scientia media, quæ (ut docent ejus Auctores) est objective tantum libera, & necessaria subjectiva: Ergo &c. Sequela Majoris probatur: A decreto efficaci, ad futurum conditionatum est consequentia necessaria: Ergo si futura conditionata in decreto efficaci cognoscantur, objectum illius scientia necessarium erit, & consequenter illa erit necessaria objective, & libera tamen subjective.

Respondeo negando sequelam Majoris, ad cuius probationem, conceclo Antecedenti, di-stinguo Consequens. Ergo si hæc futura cognoscantur in decreto efficaci &c. si tale decreci ingrediatur ex parte conditionis, seu ex parte antecedentis, concedo. Si sit mediū solum ex parte subjecti, quæ ratione à nobis constituitur, nego. Objectum itaque scientia conditionata, quam in Deo admittimus, est conditionatum contingens: v.g. istud, si vocavero Petrum, consentiet: quia antecedens hujus scientiæ, non est vocatio & ef-ficax decretum, sed sola vocatio, cum qua ut sic non connectitur necessariò consensus, sed liberè & contingenter: decretum autem à nobis constituitur medium ex parte subjecti, & quia hoc decretum est de consensu futuro, ut futuro contingenter, hinc fit quod licet illum infat infallibiliter, non tollit, sed infert quod sit fu-turum

tum contingens, sub tali conditione.
237 Dices, Consentaneus sub conditione futurus, non est obiectum hujus scientiae, nisi ut subest decreto efficaci: Sed ut sic est necessarius: Ergo dicta scientia est necessaria objective.

Respondeo distinguendo Minorem: Est necessarius necessitate aboluta, destruente contingenciam, nego: Necesse est suppositionis, inferentiae contingentiae, concedo. Et quidem ipsi Adversarii fatentur, objectum scientiae mediae esse necessarium necessitate suppositionis; cum hoc tamē dicitur, quod nostra suppositione antevenerit consentium voluntatis creatae, prioritate naturae illorum auctorum suppositione ad illum consequitur, eumque presupponit. Ceterum scilicet illi docent talem suppositionem non tollerentarem, quia descendit ab ipsa libertate & electione voluntatis creatae: ita nos contendimus nostram suppositionem, quamvis antecedenter prioritate naturae, non geret iudicare libertatem, quia illa sumiliter oritur a primo principio, primaque radice libertatis, & descendit a primo libero, primoque determinante; ac proinde est virtualiter, seu aequivalenter consequens, ut supra annotavimus.

Dies, Visio beatifica est suppositione proveniens a primo libero, scilicet Deo, & tamen destruit libertatem: Ergo male infertur, quod prædeterminatio physica non tollat libertatem; eō quod descendat a primo libero, & a primo libertatis principio oriatur.

Respondeo, Quod licet visio beatifica sit aliqua suppositione tendens a primo libero, materialiter & specificativè sumpto, id est, liberè concurrente cum intellectu beatorum ad talem operationem: illa tamen non est a primo libero, formaliter ut tali, id est movente per modum libertatis, & causante modum libertatis in nostris operationibus: quia in visione beatifica Deus non applicat voluntatem beati ad dilectionem, & amorem beatificum, sub indifferentia objectiva iudicis, quae est proxima radix libertatis; & quā posita, implicat tolli libertatem, eaque sublatā remanere, ut in tractatu de prædeterminatione ostendemus. Suppositione autem decreti prædeterminantis, & physicae prædeterminationis, cū non tollat, sed causet in intellectu in differentiatione objectivam iudicis; & sub tali indifferentia movere & applicare voluntatem ad eligendum vel consentendum, procedit a Deo, non solum ut liberè agente, sed etiam ut movente per modum libertatis, proinde descendit a primo libero, non solum materialiter, & specificativè sumpto, sicut visio beatifica; sed etiam a primo libero, ut tali formaliter, & reduplicative.

§. IX.

Solvitur argumentum de admirabilitate scientie Dei.

Obijcunt ultimò quidam Recentiores: Si scientia Dei, respectu contingentium absolucionum, vel conditionatorum, esset fundata in decreto, & prædefinitione voluntatis divinae, nihil haberetur mirabile, aut eximum, ac superans facultatem intelligentiae creatæ: Consequens est fallitum, & repugnans Scripturæ, & SS. Patribus, qui tam præcellentem prædicti futura rationem, minum in modum extollunt. Unde, prædicare, ut per hoc significetur, talam præscientiam

A esse aliquid divinum, Deoque maximè proprium, iuxta illud Isaiae 42. Annunciate quæ videntur sunt, & dicemus quia Dii estis vos. Cui consonat illud Tertulliani in Apolog. cap. 20. Idoneum optime testimonium divinitatis, veritas divinationis: Ergo scientia Dei respectu futurorum contingentium, non est fundata in decreto. Sequela Majoris probatur: Si præscientia Dei respectu futurorum esset fundata in decreto prædeterminante, hac duo tantum in illa reperirentur: primum, quod Deus videret in se immmediatè decreta sua voluntatis actu præsentia, per quæ statuit, hunc vel illum hominem, tali loco & tempore prædeterminare ad ita operandum: secundum, quod in eo decreto, ut medio, Deus cognosceret fore quod homo ita operabitur. At primum non est admirabile, aut divinum: nam quisvis spiritus, etiam creatus, facile videret consilia sua, seu decreta sua voluntatis præsenzia. Secundum etiam non est admirabile, aut Dei proprium: est enim manifestè connexum cum decreto Dei prædeterminandi efficaciter talem operationem, quod ea operatio erit: At manifestè connexa quis non videt? Ergo si scientia Dei respectu futurorum sit fundata in decreto, nihil in illa erit præclarum, vel admiratione dignum, & quod Dei oculos, ac infinitam ejus perspicaciam, & intelligendi vim commende, ac extollet. Nam ait decretum auctu & exercitu, nihil cognoscet circa res futuras: post ipsum vero decretum videbit hoc tantum, quod proprie dicam videre possent & noctua, inquit P. Annatus libro sapientia citato de scientia media, pagina 595.

Prisquam huic argumento respondeamus, placet illud in Adversariis retorquere, & breviter demonstrare, quām inepta & absurdā sit illorū ratio cinat. Si enim quidquam valeret, probaret, non solum scientiam Dei liberrim, sed etiam scientiam naturalem, quam habet de suis attributis, & scientiam simplicis intelligentiae, quā cognoscit res possibilis: imò & scientiam medium, per quam (ut illi docent) ante decretum, res conditionate futuras contemplatur, nihil habere præclarum, & mirabile, nec superare vires, & facultatem intelligentiae creatæ: Deumque per illas scientias, non plus videre, quam quod proprie dicam, videre possent & noctua. Scientia enim Dei respectu attributorum duo tantum importat: primum est, quod Deus cognoscat suam naturam, veluti radicem, & causam virtualem, seu rationem à priori suorum attributorum; secundum, quod in ea videat sua attributa, veluti affectiones, & proprietates illius. Primum non est mirabile, nec Deo proprium; nam quilibet etiam spiritus creatus, facile videt suam naturam. Secundum etiam non est præclarum, nec admiratione dignum; cūm attributa non solum sint intime cum natura divina connecta, sed etiam ab ea realiter indistincta: manifestè autem connecta, & realiter identificata, quis non videt? Ergo si valeat Adversariorum discursus, scientia Dei respectu attributorum, nihil habebit præclarum & mirabile, ac Deo proprium; & Deus videbit hoc tantum quod proprie dicam videre possent & noctua. Item cū scientia simplicis intelligentiae duo tantum includat, scilicet quod Deus cognoscat suam omnipotentiam, & quod in ea videat res possibilis, quæ intimam habent cum ea connexionem, & dependentiam: illa similiter nihil habebit præclarum, & eximum, & quod Dei oculos, ac infinitam sui intellectus perspicaciam.

Tt